

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 3

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravništvo :
Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik : P. Krizostom Sekovanič O. F. M.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Prinesi Jezusu križ!

Legenda pripoveduje, da je sedela nekoč prečista Devica Marija z dečkom Jezusom v nazareški hišici in se pogovarjala z njim o božjih stvareh. Naenkrat stopita v sobo dva čudovito lepa fantička, noseča v rokah križ, ki ga ponudita božjemu Detetu. Hrepeneče razprostre Jezus svoje roke proti križu, med tem ko njegova Mati vsled strašne slutnje prebledi. Iz križa pa žari bajna luč, ki napolni vso sobo z nedopovedljivim sijajem.

Deček! Deklica! Prinesita tudi vidva Jezusu križ! Vsak večer bo potem v nebeški svetlobi zažarela sobica, v kateri stanujeta. Ali slutita, kako in kdaj? O to se zgodi tedaj, ko sedita zamišljena pred lističem »Jezusovi dnevi«. Čudovito lepa dva dečka sta darovala malemu Jezusu velik križ, o katerem je Odrešenik vedel, da mu bo prizadel toliko gorja. Ti pa, prijateljček moj, daruješ božjemu Detetu mnogo križcev, ki mu ne prinašajo bolečine, ampak veliko veselje. Poglej, kadarkoli napraviš v »Jezusove dneve« križec, si s tem napravil ljubemu Jezusu veselje. Če pričneš dan z jutranjo molitvijo in dobrim namenom, če greš k sv. maši, če prejmeš

Gospoda v svoje srce, če ga med dnevom obiščeš. Ali če ti vsega tega ni mogoče storiti, da se vsaj s hrepenečo dušo udeležiš sv. maše, da Jezusa duhovno prejmeš in pogosto med dnevom nanj misliš — potem si mu napravil samo čisto, nedopovedljivo veliko veselje. In če si še druge pregovoril, da so isto storili — kakšno dopadenje ima nad teboj Gospod! Če si bil z ubogimi, bolnimi in žalostnimi dober — kako si razveselil Jezusovo Sree! Če si bil doma in v šoli tekom dneva ubogljiv, priden, pazljiv, če si se radi Gospoda v čem premagal — o potem je bil ves tvoj dan najlepši dan Jezusovega veselja.

Pa še nekaj te prosim. Prinesi Jezusu za ta sveti postni čas še en križ, križ čudovite nebeške svetlobe, to je križ velikonočnega sv. obhajila. Ne mislim pri tem tebe samega, ker vem, da boš o velikonočnem času prejel Jezusa večkrat v svoje srce. V mislih imam tiste, ki jih ti dobro poznaš in o katerih dobro veš, da ne gredo nikoli k sv. zakramentom, tudi za velikonočni čas ne, čeprav so dolžni to storiti pod smrtnim grehom. Morda so to celo tvoji starši. Rotim te: stopi k njim, pa jih prosi, s povzdignjenimi rokami jih prosi, naj vendar nikar ne žalijo na tako krut način dobrega Gospoda Jezusa. Nič se ne boj! Bodi junak! Postani pravi apostol v domači hiši, apostol Jezusovega križa! Ne postani malodušen, če precej prvič ne dosežeš cilja. Moli, veliko moli. Nato poskusi drugič, tretjič, če treba tudi desetič. Prepričan bodi, da boš končno vendarle zmagal.

Molimo!

Vsak čitatelj »Lučke« naj zmoli dve Zdravi Mariji, kakor hitro prebere te vrstice; zmoli naj jih za vse zakrknjene grešnike, da bi jim Gospod omehčal trda srca v tem svetem postnem času. Nihče naj ne odbije te moje prošnje, ker vas prosim v Jezusovem imenu. Dobri Jezus, ti pa daj tem siromakom milost, da bodo vredno prejeli velikonočno sveto obhajilo!

Jezusovi dnevi.

Ti imaš dobro mamico in skrbnega očeta, ki se oba iskreno veselita, kadar delaš zvečer križce v »Jezusove dneve«. Pa tudi dedek in babica se tega iskreno veselita in veselijo se tega vsi tvoji dobri predstojniki. In zakaj se veselijo? Zato, ker vedo, da zaradi »Jezusovih dni« vedno raje moliš, se učiš in ubogaš, da postajaš vedno ljubeznivejši, usmiljenejši, z eno besedo: vsak dan postajaš svetejši. To pa je glavni namen »Jezusovih dni«: spremeniti otroka polagoma v pravega svetnika.

Vem pa tudi, da so otroci, katerim oče in mati prepovedujeta delati križce v »Jezusove dneve«. Tako radi bi to storili, pa ne smejo. Molimo za te ljubeznive, pomilovanja vredne otroke in njihove krute starše!

Naenkrat stopita v sobo dva čudovito lepa fantička, noseča križ ...

Deset nagrad.

Večini otrok ne delajo »Jezusovi dnevi« posebnih preglavic, ampak so jim naravnost v veliko veselje. Ponekod pobere g. katehet na koncu meseca lističe in jih položi prvi petek prih. meseca na oltar. Kako lepo je to! Prosite g. kateheta, naj mi takoj potem lističe pošlje na naslov: Urednik »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4. Ali veste, kaj bo urednik storil z vašimi lističi?

Razpisujem deset nagrad! Prejel bo nagrade le tisti, ki mi bo pravilno odgovoril na zgornje vprašanje in še na sledeča vprašanja: Kako vplivajo nate »Jezusovi dnevi«? Ali imaš ž njimi veselje? Ali ti delajo kake preglavice? Ali si se zaradi »Jezusovih dni« kaj zboljšal v duhovnem življenju? Ali zdaj na jutranjo in večerno molitev nič več ne pozabiš? Ali raje ubogaš? Ali obiščeš Jezusa v cerkvi vsak dan? Ali misliš tudi med dnevom, pri učenju in delu večkrat na Jezusa? Ali rad o ljubem Jezusu govoriš? Ali pridobivaš tudi druge, da store iz ljubezni do Jezusa kaj dobrega? Ali paziš zlasti, da si iz ljubezni do Njega neprestano v posvečujoči milosti božji?

Odgovorite mi najkasneje do 1. aprila!

Cekin.

Anica je bila stara tedaj osem let, pa je bila za svoja leta nenavadno velika in marsikaj se je že naučila. Koliko lepega je znala povedati o Bogu in ljubem Zveličarju in svoje vsakdanje molitve je opravljala redno in pobožno.

Pa jo je poslala mamica nekoč v sosednjo vas k teti po mleko. Da bi jo videli, kako veselo je drobila po beli cesti. In kogarkoli je srečala, ga je prijazno pozdravila, postala za hipec, potem pa zopet smehljaje odbrzela. Naenkrat zagleda v cestnem prahu zlat sijaj. Anica je imela zelo rada vse, kar se sveti. Hitro skoči tja in pobere — bil je cekin.

Kako zelo se je deklica razveselila tega krasnega denarja. Takoj je začela preudarjati, kaj vse si bo kupila: pred vsem zlato verižico s križcem, prav tako, kot jo ima njena prijateljica Lizika; potem pa prstan, še lepšega, kot ga ima Katica; oj, in zapestnico in še marsikaj drugega. Tako je razmišljala in hitela po gladki cesti; njena ličeca so bila vsa zardela od nenadne sreče.

Tedaj pa jo naenkrat zaskeli v duši trpka misel: Toda — ali je denar mar tvoj? Saj ga je moral kdo izgubiti, ti pa si ga samo našla. Kar pa kdo najde, sme obdržati le tedaj, če ni mogoče dognati, kdo da je dotično stvar izgubil. Drugače pa pomeni najdeno stvar obdržati ravno toliko, kot ukrasti.

Anica pogleda zopet blesteči cekin. Težko si ji ga zdi vrniti, ne da bi zanj kupila lepoticja. Toda — saj je ni nihče videl, ko je cekin pobrala! Saj nihče tega ne ve!

Nihče tega ne ve? Anica, ali res? Ali ni vsega videl ljubi Jezus in tvoj angel varuh? Ni še prepozno. Nič hudega še nisi storila.

Deklica stiska cekin krčevito v roki in hiti dalje. Od časa do časa razmakne za trenutek prste, pa le prav malo, ker se boji, da bi ji skočil eekin iz roke.

Na cestnem ovinku zagleda naenkrat pred seboj staro ženo, ki se globoko sklanja k tlom in teka gori in dol, kot da nekaj išče.

»Stara ženica je izgubila cekin in ga išče,« je pomislila deklica. Pa se je skušala takoj zopet potolažiti: »Ne! Kako bi mogla izgubiti tako borno oblečena žena toliko denarja!« In vendar si ni upala srečati starke. Bala se je namreč, da bi jo utegnila le-tá vprašati, če ni morda našla tak in tak denar. Stekla je zato po stranski stezi, kolikor je le mogla hitro proti vasi. Šele, ko se je vsa zasopla ustavila pred hišo, v katero je bila namenjena, se je ozrla nazaj. Ženice ni bilo več tam. Vtaknila je cekin v žep in vstopila. Kako prijazno so jo tam sprejeli. Teta ji je razkazala kokoši, race, gosi. Na strehi sta sedela dva bela golobčka, ki sta ji bila prav posebno všeč; v hlevu pa je Anica občudovala šest pisanih teličkov, ki so bili tako domači, da jih je lahko pobožala po gladki dlaki. Nič čudnega, če je pri tem na cekin v žepu popolnoma pozabila.

Teta povabi Anico na mleko in kruh, kar je hvaležno sprejela; izvrstno ji je teknilo. Tedaj pa se vrata odpro in v sobo stopi ona stara ženica s ceste. Anica jo takoj spozna. Velik strah ji napolni srce in nič več ne more jesti. S široko odprtimi očmi strmi v ženo, ki je čisto gotovo prišla sem, da zahteva od nje denar.

Toda to se ni zgodilo. Stara ženica je zelo žalostna in pravi teti:

»Velika nesreča me je zadela.«

»Kaj pa vendar,« vpraša teta sočutno.

»Sin mi je poslal iz Amerike cekin, da bi si kupila krompir za zimo. To sem tudi hotela danes storiti, pa sem spotoma izgubila denar. Dolgo sem ga iskala po cesti, pa ga nisem našla. O — kaj bo z menoj, staro siroto!« In pričela je milo jokati.

Teta jo je skušala tolažiti. Anica pa je sedela pri mizi kot kip in lica so ji gorela od sramu. To ubogo ženico je hotela ogoljufati za njen denar, da bi ustregla svoji nečimernosti, da bi kupila nekaj nespametnih drobnarij! Kako grdo!

Anica pa je v zadregi vsa zardela v obraz.

pa je v zadregi vsa zardela v obraz, zakaj zavedala se je, kako malo da zasluži starkino pohvalo. Le malo je manjkalo, pa bi se zjokala iz kesanja nad svojo lahkomiselnostjo.

*

V svoji posteljici je zvečer premislila Anica še enkrat vse, kar se je zgodilo. Kako toplo se je zahvalila svojemu ljubemu Jezusu, ki ji je pomagal, da je ostala dobra in da se ni pregrešila z ostudno tatvino.

Bolni bratci in bolne sestrice.

Nekateri izmed naših ljubih čitateljev in čitateljic leže doma v svojih posteljicah. Bolni so. Prosim, da zmolite zanje Oče naš in Zdrava Marija, da bi jim Gospod olajšal njihovo trpljenje in jim podelil dovolj moči, da bi mogli iz ljubezni do Njega vse bolečine vdano prenesti.

Vi pa, bolni bratci in bolne sestrice, ne pozabite prositi svojega g. kateheta, da vam prinese vsaj tuintam ljubega Jezusa na dom, zlasti če ste bolni več tednov!

Največje veselje.

Prav rahlo potrka Jezus
na okence detinskega srca:
»Otrok moj zlati,
ali si doma?
Glej, prinesel sem polne roke
veselja čistega za tvoje srce.«

Otrok presrečni
poslušaj Jezusa
in blaženo se nasmehljaj:
»Če si pri meni, Jezus, ti —
mi drugega veselja treba ni!«

Juvan Vladimir.

Pomagaj Jezusu križ nositi!

Ne moreš si misliti, kako rujejo dandanes brezbožni in hudobni ljudje proti Jezusu, kako težek križ polagajo s svojim zlobnim življenjem dan za dnem na njegova ramena. In ti si tako srečen, da smeš svojemu ljubemu Jezusu lajšati to težko breme s tem, da v njegovi ljubezni preživiš ves dan. Vem, da te včasih zadenejo tekom dneva neprijetne stvari in da se zelo težko premagaš — vendar Jezusu na ljubo se kljub temu zatajiš in Njegovo veselje je veliko. Pa če se je kdaj zgodilo, da si po svoji nerodnosti napravil Jezusu namesto veselja žalost in si ga pustil, da je sam nosil težki križ — o potem mu pa le odkrito povej, kako zelo te to boli

in kako trdna je tvoja volja, da boš jutri delal Gospodu samo veselje in mu zopet pomagal križ nositi.

Toda obupati ne smeš nikdar, tudi če ni šlo vse tako tekom dneva, kakor si sklenil zjutraj ali že zvečer. Nikdar ne smeš pozabiti, da te ne bo brzovlak pripeljal do svetosti. Ne! Do svetosti pride človek polagoma. Pa ne pozabi tudi, da ti je satan nevoščljiv. S satanom pa se družijo hudobni ljudje, grde knjige, umazane slike. Beži proč od teh zapeljivcev in pomagaj v tem resnem postnem času z lepim življenjem svojemu dobremu Jezusu križ nositi.

Dva lepa praznika.

19. marca. Sv. Jožef, Jezusov rednik. O njem ne govori Sveto pismo mnogo. Vemo pa o njem, da je dosegel visoko popolnost in to radi tega, ker se je v svoji trdni veri jasno zavedal, da je Bog pri njem in da ga vidi. Tako je opravljal svoje preprosto delo v božji pričujočnosti; ljubi Jezus je hodil ob njegovi strani. In ko je prišla Jožefova zadnja ura, mu je dal sam Odrešenik popotni blagoslov v večnost in Marija je stala tam in je molila. — Prijatelji moji, učite se pri sv. Jožefu izvrševati svoje dolžnosti tako, kot da vam stoji ljubi Jezus ob strani in vas gleda. Radi častite sv. Jožefa, da vam bo izprosil od Zveličarja srečno smrt.

25. marca. Marijino oznanjenje. Angel Gabrijel je oznanil z globokim spoštovanjem rojstvo božjega Odrešenika preč. Devici. Z globokim spoštovanjem, zakaj tudi angeli niso v primeri z Marijo dovolj čisti. Božja Mati je vzvišenejša in Bogu bližja, kot jasni Serafini v nebesih. Ni ošabna radi tega spoštljivega pozdrava, pa tudi ne potrta radi odgovorne službe. Iz njenega ponižnega srca privro besede: »Glej, dekla sem Gospodova.« — In ti? Ali slediš Mariji v resnični ponižnosti? Da? Blagor ti, če je temu res tako!

Nova obleka.

Kdo ni vesel in srečen, kadar dobi novo obleko?! Tako tudi mali Ivan Jakob Olier. Prva stvar je bila, da se je lepo zahvalil staršem, nato je pa šel pred Marijin oltar in se tam v svoji novi obleki predstavil nebeški Materi: »Poglej me, Mati, ali nisem lep? Varuj me, da ne bom nikdar v tej obleki

razžalil tvojega božjega Sina!« Pri tem je pa seveda mislil, da delajo njegovi tovariši isto, da namreč vsi tako nežno ljubijo nebeško Kraljico. Kako ga je bilo sram, ko so se dečki zaradi te njegove misli norčevali. Od tedaj ni več posvečeval svojih novih oblek Mariji. Pa čudno. Vedno, kadar je dobil novo obleko, pa je ni posvetil nebeški Materi, ga je zadela

„Poglej me, Mati, ali nisem lep? Varuj me, da ne bom nikdar v tej obleki razžalil tvojega božjega Sina!“

kaka majhna nesreča, bodisi da je obleko strgal ali jo pa zamazal. S tem je bil deček poučen, da ne dela prav. In spet se je predstavil, kadarkoli je prejel novo obleko, svoji nebeški Materi.

Ti si prejel pri svetem krstu čudovito lepo novo obleko. Duhovnik ti je tedaj rekel: »Sprejmi belo obleko in jo prinesi neomadeževano pred sodni stol našega Gospoda Jezusa Kristusa, da boš dosegel večno življenje.« To je obleka posvečujoče milosti božje. — Lepo te prosim, otrok moj, stopi vsak dan pred Marijino podobo in vzklikni: »O Mati božje milosti, izprosi mi od Jezusa milost, da ne bom te svoje dušne obleke nikdar omadeževal s smrtnim grehom!«

Vse za Jezusa!

Jezus, blagoslovi mi srce!
S teboj živeti hočem
in delati prav vse za Te.

Cvetka Metlika, 4. r., Šmihel.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Metka: »Veš kaj, Drago, tako izginiti kakor si danes, ko te je teta klicala, pa nikar več ne poskusi! Saj vidiš, da o nekaterih stvareh sumi. Ključ, ki sem ga tako spretno smuknila na njeno ročno delo, tvoj z moko potreseni obraz, tvoji krči in moji; vse to se ji zdi sumljivo!«

Drago: »Saj sem se vendar kakor zanalašč ob najprimernejšem času vrnil v ječo!«

Metka: »Čeprav! Ampak vsa stvar je bila veliko preveč predrzna. Res, teta verjame v vile; da bi imele tolikšno moč, pa vendar ne. Bodi pameten in verjemi, da bo tako bolje!«

Drago odide; pa namesto bi šel spet k teti, odpre kakor dopoldne vrata na vrt in steče k Julki. Tako gre danes že tretjič tja. Mi pa pojdemo za njim, da vidimo, kdo in kaj je ta Julka.

2. Slepa Julka.

»Kaj? Ali si že spet tukaj, Drago?« reče Julka, ko začuje, da so se vrata odprla.

Drago: »Kako si pa uganila, da sem jaz?«

Julka: »Po tem, kako si odprl vrata. Vsak namreč drugače odpira in ga lahko takoj spoznaš.«

Drago: »Ti že, ki si slepa in imaš tako tenko uho. Jaz pa razlike ne bi spoznal, ker se mi zdi, da vrata pri vsakomur enako škripljejo.«

Julka: »Kaj pa ti je, ubogi Drago? Sta se že zopet s teto ravsala? Tvoj glas te izdaja.«

Drago: »Moj Bog, seveda! Hudobna, zoprna ženska je kriva, da sem še jaz hudoben. Prav zares, Julka: Kadar sem pri tebi, sem dober in mi še na misel ne pride, da bi ti katero zagodel ali pa se togotil; kadar sem pri teti pa čutim, da sem hudoben in bi se kar naprej jezil.«

Julka: »To je zato, ker teta ni dobra in pa, ker ti nimaš ne potrpljenja, ne poguma.«

Drago: »Lahko je reči: potrpi! Rad bi videl, da bi bila ti v moji koži; čeprav si dobra in krotka kot angel, stogotila bi se!«

Julka se nasmehne: »Mislim, da ne.«

Drago: »Misliš. Pa le poslušaj, kaj me je vse doletelo, ko sem prvič prišel od tebe domov; ko sem te drugič obiskal, ti nisem maral o tem nič ziniti, ker sem se bal, da bi me takoj spodila domov. Zdaj pa imam čas, ker teta spi, zato ti lahko vse povem.«

Drago pove lepo po pravici vse, kar so uganjali on, teta in Metka.

»No, ali boš zdaj še rekla, naj vse očitke in vse krivice prenašam lepo potrpežljivo kakor jagnje, ki ga hočejo zaklati?«

»Kaj takega pač ne zahtevam od tebe,« reče Julka z nasmehom; »imaš še mnogo predaleč do jagnjeta. Toda, Drago, poslušaj me! Tvoja teta ni dobra ženska, to sama vem in priznam. Ali pa ni prav zato tvoja dolžnost, da si toliko bolj obziren in da se toliko bolj varuješ vsega, kar jo draži? Le zakaj prihajaš prepozno domov, če veš, da jo že petminutna zamuda raztogoti?«

Drago: »No, saj veš, da sem le zato zamudil, ker bi bil rad še nekaj minut pri tebi, uboga Julka! Bila si tako sama, ko sem te spremil domov!«

Julka: »Hvala ti, dobri moj Drago! Vem, da me imaš rad, da si dober in da zame skrbiš. Zakaj pa ne bi bil še za teto nekoliko dober?«

Drago: »Zakaj? Zato, ker imam tebe rad, njo pa sovražim! Zato, ker se hočem vselej zmaščevati in jo še bolj raztogotiti, kadar se jezi in me po krivici pretepa!«

»Drago, Drago!« pravi Julka očitajoče.

Drago: »Da, da, prav tako je: osuval sem jo v prsa, v obraz; z Metko, ki tete tudi ne more videti, sva skrila njene grde zobe v juho; snel in strgal sem ji lasuljo; in ko se bo prebudila, bo v svoji tobačnici dobila kavo, knjige in ročnega dela pa ne bo nikjer; zopet bo kar besnela, meni bo pa srce poskakovalo, ker se bom zmaščeval.«

Julka: »No, le samega sebe poglej, kako se togotiš! Z nogo biješ po tleh, udrihaš po pohištvu, kričiš, ves si iz sebe. Natančno tako delaš kakor tvoja teta in gotovo tudi gledaš nič manj hudobno ko tvoja teta!«

»Kakor moja teta!« pravi Drago in se umiri. »Nobene reči ne maram delati tako kakor ona, tudi podoben ji nočem biti v ničemer!«

Julka: »Potem pa bodi dober in krotak!«

Drago: »Ne morem! Saj ti pravim, da ne morem.«

Julka: »Seveda, saj sem rekla, da nimaš poguma.«

Drago: »Poguma! Več kakor kdorkoli, drugače ne bi mogel tete prenašati že tri leta!«

Julka: »Prenašaš jo tako, da jo neprestano togotiš! Sam si pa vsak dan bolj nesrečen in to tudi mene boli, hudo boli.«

Drago: »Oh, Julka, oprost! Silno sem nesrečen, pa vendar ne morem drugače!«

Julka: »Poskusi! Saj še nisi nikoli poskusil! Stori tako vsaj radi mene, ako nočeš storiti dobremu Bogu na ljubo! Ali boš? Mi obljubiš?«

»Seveda bi rad, pa še kako rad!« se Drago nekako obotavlja, »a obljubiti ti vendar ne morem.«

Julka: »Zakaj ne, če sam praviš, da bi rad?«

Drago: »Zato! Če dam besedo, posebno tebi, je to nekaj velikega in sram bi me bilo, ako je ne bi mogel držati, in ... in ... mislim ... da je ne bi držal.«

Julka: »Poslušaj! Zaenkrat ne zahtevam Bog ve kaj. Le govori, vpij in reci kar hočeš, samo ne maščuj se nikar, kakor si se doslej, z breami, lasmi, zobmi, tobakom, knjigo, ročnim delom in podobnim; saj vseh tvojih razposajenosti še ušteti ne morem.«

Drago: »Poskusim, Julka! Prav zares, da poskusim. Zato grem zdaj takoj domov, da se morda teta ne prebudi.«

Julka: »In knjigo boš dal nazaj in ročno delo?«

Drago: »Da, da, obljubim ti... Joj, joj! in tobak!« se popraska za ušesi. »Kaj bo, če bo po kavi dišal!«

Julka: »Stori dobro delo: priznaj ji resnico in jo prosi odpuščanja!«

Drago stisne pesti: »Odpuščanja? Njo odpuščanja? Nikdar!«

Julka žalostno: »Torej pa stori kakor hočeš, ubogi moj Drago! Dobri Bog naj te varuje in ti pomaga! Z Bogom!«

»Z Bogom, Julka, in na svidenje!« pravi Drago in jo poljubi na čelo. »Z Bogom! Si zdaj zadovoljna z menoj?«

»Ne prav čisto. Pa že še pride... Čakala bom... in potrpehla,« reče in se nasmehne.

Drago pa odide in globoko vzdihne: »Uboga, dobra Julka! Ona ve, kaj se pravi potrpeti, ona! Kako je krotka! Kako prenaša svojo nesrečo... saj je vendar nesrečen, hudo nesrečen, kdor je slep! Mnogo bolj je nesrečna ko jaz! Prosi odpuščanja! mi je rekla... To žensko, ki jo sovražim!... Nemogoče, to je nemogoče!«

Potolažen je prišel Drago domov. Šel je takoj v tetino sobo in k sreči je teta še spala. Vzel je knjigo iz škatle za čaj in hotel potegniti tudi ročno delo z dna peči; ko je

Julka: „Stori dobro delo: priznaj ji resnico in jo prosi odpuščanja!“

stegnil roko, da bi ga dosegel, je pa prekucnil grebljico, da je s truščem priletela na tla in teto prebudila.

»Kaj ti je pa zopet moja peč napoti, zanikrnež?«

»Peči nočem nič hudega, teta,« odvrne Drago, in se pogumno loti svoje naloge. »Samo vaše ročno delo bi rad ven dobil, ki je čisto na dnu.«

Gospa Mišmaška: »Moje ročno delo in na dnu peči! Kako pa je prišlo tjakaj? Imela sem ga pri sebi!«

Drago odločno: »Jaz sem ga vrgel, teta.«

Mišmaška: »Vrgel moje ročne delo! O, capin!« zakriči in plane togotno pokonci.

Drago: »Nisem ravnal prav, pa saj vidite, da ga hočem spraviti nazaj.«

(Dalje prih.)

POŠTA MALEGA JEZUSA.

»Pošta malega Jezusa« je skoro opešala; toliko ima posla. Povem vam, da sem se vseh vaših pisem iskreno razveselil in se vam zanje toplo zahvaljujem. Tudi na vprašanje, zakaj praznuje »Lučka« svoj glavni praznik na Svečnico, ste mi po večini zelo dobro odgovorili. Dobil sem 69 takih odgovorov. Pa vam po pravici povem: nisem se mogel odločiti, kateri naj bi bil najboljši. Zato sem se glede nagrade zatekel k žrebanju. Glavni dobitek, t. j. z biseri posut kip Jezusčka v jasekah dobi **B a r b k a B r o d n i k V. r.**, Dobropolje. Slika malega Jezusa pa dobe: Cenka Volk, Benčina Vladimira (Ljubljana), Milena Jelenec (Šmihel), Esih Matko (Ponikva ob j. ž.), Mravljje Franc (Dobrova), Marija Vrabl (Sv. Benedikt v Slov. goricah), Lojzka Lavrin (Zagorje), Zdravko Klemenšek (Koprivna), Stanislava Herman (Šmartno ob Dr.), Franci Radovan (Vrtača), Cvetka Metlika (Šmihel), Franc Planinc (Trbovlje), Jasna Princ (Maribor), Cvirn Ignac (Ljub-

ljana), Lončka Bučer (Lichtenturn), Glavan A. (Graben), Lilijana Barlé (Maribor) Šušteršič Vera (Vič), Marica Kranjc (Ljubljana), J. Vižintin (Marijanišče), Pavla Zemljak (Ormož), Janko Tominc (Kamnik), Stucin Julko (Ljubljana), Marica Polajnar (Kokra), Pavlica Kodričeva (Sv. Jurij ob j. ž.), Perčič Ivanka (Šmarje), Lado Petrovčič (Moste), Mohar Marija (Sava), Černek Jože (Studenice), Kotnik Vekosl. (Ljubljana).

Tako je odločil žreb. Tisti, ki niste izžrebani, ne smete biti zato žalostni. Prihodnjč mi zopet junaško pišite! V poštev pride 10 lepih nagrad. Ne pozabite napisati pod ime razred, šolo in naslov.

Zaradi pomanjkanja prostora naj sledi samo par dobrih pisem:

Prečastiti gospod!

Dolgo sem mislila, kaj naj Vam odgovorim na Vaše vprašanje. Prečitala sem vso »Lučko« od konca do kraja in sem se spomnila: Na Svečnico ima »Lučka« glavni praznik zato, ker je ta listič posvečen malemu Jezusu, ki je prava Lučka z neba in ki ga je Marija na Svečnico za nas darovala v templju, da bi tudi mi nekoč zagledali to božjo Lučko v nebesih. Težko že čakam 3. številke...

Lončka Bučer, 4. b r. v Lichtenturnu.

Prečastiti g. urednik!

Kakor starček Simeon Jezusa, tako sem se razveselil »Lučke z neba«. Simeon je držal na rokah Jezusa — jaz držim v roki »Lučko z neba«. Kar je bral Simeon iz Jezusovih oči — to beremo v »Lučki« mi vsi. Svečnica praznik je »Lučke z neba« — ker k Jezusu nas ljubeznivo pelja. Jezus je Luč, Marija je Zarja, »Lučka z neba« nam je pa za krmarja. Pismo je Vaše, kip naj bo moj, ker sicer bom jokal še pozno nocoj. Da moj odgovor zavržen ne bo, zato Vas pozdravljam iz srea lepo.

Zdravko Klemenšek, Koprivna.

Draga »Lučka«!

Precej sem uganila, da bo na Svečnico tvoj god. Ta dan smo nesli svečke v cerkev in smo slišali, kako lepo je dejal starček Simeon, da je Jezus Luč v razsvetljenje nevernikov. Ti »Lučka« pa razsvetljuješ in poučuješ nas male nevernike in nas vodiš k Jezusu. Ti hočeš, naj bo naše življenje kakor

svečka, na Svečnico blagoslovljena, ki le za Jezusa gori. Vsak, ki bo Tebe, »Lučka«, ubogal, bo prišel k Jezusu in po njem varno v nebesa. Za god ti pa želim, »Lučka«, da bi gorela mnogo let. Barbka Brodnik, V. r., Dobrepolje.

Častiti pater!

»Lučka« je Jezusova, ker je popolnoma Njemu posvečena. Jezusčku na čast gore sveče na Svečnico, in »Lučka«, ki tudi Jezusu na čast gori, obhaja ta dan svoj praznik. Da bi nam »Lučka« še dolgo svetila v naših sreih in nas vodila k Jezusu! Cvirn Ignac, I. b klas. g. v Lj.

Gospod Krizostom!

Kakor je prišel Jezus z neba in nam prinesel vero in ljubezen, tako nam »Lučka z neba« utrjuje vero in ljubezen do Jezusa. Franci Radovan, II. a r., Vrtača.

Za danes naj bo dovolj. Prihodnjič bom priobčil še nekatera dobra pisma in vam bom obenem odgovoril na razna vprašanja, ki ste mi jih stavili. — Za omenjenih 10 nagrad vam pa dam časa cel mesec; torej do 1. aprila imate čas odgovoriti. V majniški številki boste brali najboljše odgovore na stavljenja vprašanja glede »Jezusovih dni« in imena vseh tistih, ki jim bo žreb naklonil kako nagrado. — Časa imate torej dovolj, da mi odkrito popišete, kako je z vami.

Vaši sklepi.

Ali veste, kaj ste sklenili? Sklenili ste in ljubemu Jezusu zatrdili, da ne boste noben dan opustili jutranje in večerne molitve. Ali ta sklep zares držite? Morda je vaša jutranja molitev vsa raztresena in večerna vsa zaspana. Če je temu res tako, sklenite precej zdaj, da boste te pomanjkljivosti popravili.

Pa še nekaj. Ali obiščete Jezusa vsak dan v cerkvi? Tudi to ste sklenili. Naj ne bo nobenega dne brez tega obiska! Lepo vas prosim, ubogajte me — in kar sami boste čutili, kako postaja vaša duša vsak dan bogatejša.

Nekateri bi radi imeli več izvodov »Jezusovih dni« za svoje bratce in sestrice. Dobijo jih pri upravi »Lučke«. Po pošti stane 10 lističev 1 Din. Lahko plačate kar v znamkah. Uredništvo.